

Հովելի գիրքը և Լաոդիկեական Յոթերորդ օրվա Ադվենտիստական Եկեղեցին — Թիվ իններորդ

Jeff Pippenger

2025-12-11

Ինը թիվը

Ես հասել եմ Հովելի գրքի այս ներածության այն կետին, որպեսզի հակիրճ ամփոփեմ առաջին ութ հոդվածներից որոշ դրույթներ և նշեմ, թե ինչ պետք է ակնկալենք Հովելի գրքից այժմ, երբ այն ավելի անմիջականորեն ենք քննության առնում, և ապա, իհարկե, ինչ առնչություն ունի այդ ամենը Դանիել 11:11–16-ի Ռաֆիայի և Պանիումի պատերազմների հետ:

Մենք շեշտադրել ենք այգու երգը, որովհետև «փորձառությունը» մարգարեաբար ներկայացվում է «երգով»: Հարյուր քառասունչորս հազարի բնութագրիչներից մեկն այն է, որ նրանք երգում են Մովսեսի և Գառան երգը, ինչը պարզապես Հովհաննեսի կերպն է Եսայիի այգու երգը ներկայացնելու: Ամեն մի մեծ մարգարե իր գիրքը սկսում է Իսրայելի դեմ դատապարտություններով՝ նրանց ապստամբության համար, կամ կարելի է ասել, որ ամեն մի մեծ մարգարե նախ երգում է այգու երգը: Ես պնդում եմ, որ Հովելի առաջին գլխի այգու երգը այգու երգի վերաբերյալ ամենակարևոր հայտնություններից մեկն է: Ես չեմ կարող ասել՝ իրավացի՞ եմ, թե՞ ոչ, բայց այս համոզմունքն ունենալուս պատճառն այն է, որ Հովելի գրքում խորհրդանշորեն ներկայացված մարգարեական կապերը, ըստ երևույթին, բանալի են, կամ գուցե առանցք՝ մի քանի ճառագայթների համար: Հովելի վկայությունը ոչ միայն միանում է մյուս գուգահեռ գծերին, այլև, ըստ երևույթին, սահմանում է հղման մի կետ, հատկապես այն խորհրդանշության միջոցով, որ առաջին գլխում այգին ավերվում է, իսկ հաջորդ երկու գլուխները նույնացնում են թե՛ Միացյալ Նահանգներում գազանի պատկերի փորձության ժամանակը, և թե՛ աշխարհի համար գազանի պատկերի փորձության ժամանակը: Եվ այս ամենը դրված է այգու համատեքստի մեջ, իսկ այգին կենդանի այգի չէ, եթե անձրև չի ստանում:

Մենք նաև շեշտադրում ենք դրել այն մարգարեական ժամանակահատվածի վրա, որ ներկայացված է «մինչև ե՞րբ» խորհրդանշով: Ես անհրաժեշտ զգացի մեզ հիշեցնել «մինչև ե՞րբ»-ի վերաբերյալ այս նախապես հաստատված սկզբունքը, որպեսզի շեշտադրում դրվի այն «գազաթաքարի» վրա, որը եղել է և նաև հիմքն ու անկյունաքարն է: Կեսգիշերյան Ադադակի պատգամի վերջնական լիակատար զարգացումը, որն այժմ ընթացքի մեջ է, «գազաթաքարն» է: Այդ հիմքերի վրա այդ գազաթաքարը Միլլերի գոհարներն են, որոնք փայլում են տասնապատիկ ավելի պայծառ, քան սկզբում:

Աստծո «հրաշալի գործերի» հիման վրա գազաթաքարը այն պահն է, երբ Նրա ժողովուրդը լաոդիկեական փորձառությունից անցնում է փիլադելփիական փորձառության, և դա այն ժամանակն է, երբ այդ ժողովուրդը դառնում է յոթից եղած ութերորդը, ինչպես նաև երբ նրանք անցնում են պատերազմող եկեղեցուց հաղթական եկեղեցու: Այս անցումն է

գագաթաբար: Անցումն իրականացվում է, երբ Աստծո ժողովուրդը լսում և տեսնում է «գագաթաբարի» լուրը, և այն հրաշալի է նրանց աչքերում: Գագաթաբարի լուրը գագաթնակետն է, որովհետև այն միավորում է բոլոր խորհրդանշական «գագաթաբարի» ճշմարտությունները: «Յոթ ժամանակների» լուրը Միլլերի հիմնաքարն էր, և այն պետք է լիներ միլլերիտական շարժման գագաթաբար: Պենտեկոստեն գագաթաբարն էր Պենտեկոստեի ժամանակաշրջանի համար, ինչպես որ Կեսգիշերյան աղաղակը գագաթաբարն էր միլլերիտական շարժման՝ առաջին և երկրորդ հրեշտակների համար:

Որպես այն 46-ամյա ժամանակահատվածի գագաթնակետը կամ պսակաքարը, որի ընթացքում Քրիստոսը կառուցեց առաջին և երկրորդ հրեշտակների միլլերական տաճարը, այդ պսակաքարը պետք է դառնար Քրիստոսի՝ հարյուր քառասունչորս հազարի տաճարը կառուցելու գործի հիմնաքարը: Այդ հիմնաքարը կանգնեցվեց 1844 թվականին՝ որպես երկինք տանող ճանապարհը լուսավորող լույս, և այս պատճառով աշխարհի վախճանին Աստծո ժողովուրդը պետք է վերադառնա «հին շավիղներին», որպեսզի հանգիստ գտնի: Եթե և երբ նրանք վերադառնան միլլերականների ռահվիրայական պատմությանը, նրանք կտեսնեն, որ Կեսգիշերյան Աղաղակի պատգամը հիմնարար պատմության գագաթնակետն էր: Կեսգիշերյան Աղաղակը Սուրբ Հոգու հեղման դրսևորումն էր: Երբ որևէ հոգի վերադառնում է «հին շավիղներին» և գտնում է այն «պայծառ լույսը», որ կանգնեցվել էր ճանապարհի սկզբում կամ հիմնադիր կետում, նա գտնում է Կեսգիշերյան Աղաղակը, որը Երեմիան նույնացնում է «հանգստի» հետ:

«Նրանց հետևում, ճանապարհի սկզբում, կանգնեցված էր մի պայծառ լույս, որի մասին հրեշտակն ինձ ասաց, թե դա «կեսգիշերյան աղաղակն» էր: Այդ լույսը շողում էր ամբողջ ճանապարհի երկայնքով և լուսավորում էր նրանց ոտքերի առաջ, որպեսզի նրանք չսայթաքեն:»

«Եթե նրանք իրենց հայացքը սևեռած պահեին Հիսուսի վրա, Ով հենց իրենց առաջ էր՝ առաջնորդելով նրանց դեպի քաղաքը, նրանք ապահով էին: Բայց շուտով ոմանք հոգնեցին և ասացին, թե քաղաքը շատ հեռու է, և իրենք ակնկալում էին, որ արդեն պիտի մտած լինեին այնտեղ: Այն ժամանակ Հիսուսը կքաջալերեր նրանց բարձրացնելով Իր փառավոր աջ բազուկը, և Նրա բազկից մի լույս էլնում, որը ծածանվում էր աղվենտիստների խմբի վրա, և նրանք բացականչում էին.

«Ալելուիա՛»: Մյուսները անխոհեմաբար ուրացան իրենց ետևում եղած լույսը և ասացին, թե իրենց այսքան հեռու առաջնորդողը Աստված չէր: Նրանց ետևում եղած լույսը մարեց՝ նրանց ոտքերը թողնելով կատարյալ խավարի մեջ, և նրանք սայթաքեցին, կորցրին իրենց տեսադաշտից նշանն ու Հիսուսին, և ճանապարհից ընկնելով՝ գլորվեցին ներքև՝ մութ ու ամբարիշտ աշխարհը»: Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Միլլերական պատմության գագաթաքարը հարյուր քառասունչորս հազարի պատմության հիմնաքարն է: Երեք հրեշտակների սկզբից՝ 1798 թվականից, մինչև հաղթական եկեղեցին կանգնեցվում է Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ սրբարանի մաքրման կատարման մեջ, ճանապարհը լուսավորվում է Կեսգիշերային Աղաղակի

լուրով, որովհետև առակը վերաբերում է ադվենտիզմին և այն բանին, թե ինչպես է Աստված մի ժողովուրդ կանգնեցնում, որպեսզի մարդկության համար փորձաշրջանի փակման ժամանակ՝ Կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի ընթացքում, նրանք կատարյալ կերպով արտացոլեն Նրա բնավորությունը:

Ճանապարհի վրա Հիսուսն առաջնորդում է, և Նա շարունակում է լուսավորել ճանապարհը՝ բարձրացնելով Իր փառավոր աջ բազուկը: Հետևաբար ճանապարհի սկզբում կա պայծառ լույս, և ճանապարհի ավարտին առաջնորդող նույնպես պայծառ լույս կա: Հիսուսը, որպես Ալֆա և Օմեգա, ավարտը ներկայացնում է սկզբի հետ, ուստի ճանապարհի երկու ծայրերում եղած լույսը Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամն է:

Առաջին հրեշտակը եկավ 1798 թվականին և հայտարարեց, որ Նրա դատաստանի ժամը եկել է. «Ասելով ... նրա դատաստանի ժամը եկել է»: Դատաստանի ժամը եկավ 1798 թվականին, և երբ այն սկսվեց, Քրիստոսի և Նրա նոր հարսի միջև ամուսնությունը՝ Ֆիլադելֆիական Միլլերական ադվենտիզմը, սկսվեց: Քրիստոսը պետք է ամուսնանար 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, և 1798-ից մինչև 1844 թվականը հարսը պատրաստվեց: Հարսը Ֆիլադելֆիական էր, որովհետև Քրիստոսի հարսի վրա դատապարտություն չկար, քանի որ նա իրեն պատրաստեց. նա մաքուր էր: Դատաստանի հայտարարությունը ամուսնության հայտարարությունն է սկզբում՝ 1798 թվականին, որը իր ավարտին հասավ 1844 թվականին:

Միլլերական շարժման համար հիմնարար լույսը և գազաթաքարային լույսը ամուսնության մասին ազդարարող լուրն էր՝ Կեսգիշերային Աղաղակի լուրը: Կեսգիշերային Աղաղակը առաջին և երկրորդ հրեշտակների պատմության հիմքն ու գազաթաքարն էր, ինչպես նաև Միլլերական պատմության, և Միլլերական պատմության գազաթաքարը միաժամանակ հարյուր քառասունչորս հազարի պատմության հիմնաքարն է, ինչպես նաև՝ գազաթաքարը: Տաճարի շինարարությունն ավարտվում է, երբ գազաթաքարը դրվում է, և այդ վերջին «սքանչելի» քարի դնելու գործը սկսվեց 2023 թվականի հուլիսին:

Կան տարատեսակ մարգարեական իրագործումներ, որոնք կկազմեն գազաթաքարը, սակայն գազաթաքարը նաև ներկայացնում է պատգամի գազաթնակետը: Պենտեկոստեն գազաթաքարն էր Պենտեկոստեի շրջանի պատգամի, ինչպես 1856 թվականին Հայրամ Էդսոնի գրչի միջոցով եկած «յոթ ժամանակների» լույսը նախատեսված գազաթաքարն էր Միլլերի պատգամի համար, որովհետև Միլլերի հայտնաբերած առաջին հիմնարար ճշմարտությունը «յոթ ժամանակներն» էին: 1856 թվականին գազաթաքարային ճշմարտության նոր լույսը մերժելը հավասարագոր էր Լաոդիկեայի անապատում մեռնելը ընտրելուն, ինչպես հին Իսրայելն էր արել քառասուն տարվա ընթացքում: Սա նույնացնում է 2023 թվականի հուլիսը 1856 թվականի հետ՝ Միլլերական պատմության մեջ Ֆիլադելֆիայից դեպի Լաոդիկեա անցման շրջադարձային կետը և հարյուր քառասունչորս հազարի պատմության մեջ Լաոդիկեայից դեպի Ֆիլադելֆիա դարձը: Քրիստոսը 1844 թվականին չամուսնացավ անմաքուր կնոջ հետ, որովհետև նա Ֆիլադելֆիական էր, և Նա Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ պիտի ամուսնանա Ֆիլադելֆիայից եկած հարսի հետ: Բայց նախ նա պետք է իրեն պատրաստի:

Պատրաստ ես:

Մի՛ վախեցիր, փոքր հօտ. որովհետև ձեր Հոր հաճությունն է ձեզ տալ արքայությունը: Ղուկաս 12:32:

1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին Տերը ամուսնացավ այն հարսի հետ, որին Ինքը պատրաստել էր՝ հետևելու Իրեն երրորդ հրեշտակի պատմության մեջ և այն ամենում, ինչ ներկայացնում է երրորդ հրեշտակը, բայց մինչև 1863 թվականը երրորդ հրեշտակի պատմությունը շեղվեց դեպի Լաոդիկեայի անապատը: 1844-ից մինչև 1863 թվականների պատմությունը ներկայացնում է երրորդ հրեշտակի ժամանակաշրջանը՝ այդպիսով պատկերավորելով հիմար կույսերին հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակահատվածում: Կույսերը ցորենն ու որոմենըն են, որոնք բաժանվում են հրեշտակներով նախատիպված պատգամներով, որովհետև բաժանման գործը կատարողներն հենց հրեշտակներն են:

«Այնուհետև ես տեսա երրորդ հրեշտակին: Իմ ուղեկցող հրեշտակն ասաց. «Սոսկալի է նրա գործը: Ահեղ է նրա առաքելությունը: Նա այն հրեշտակն է, որ պիտի գատի ցորենը որոմներից և կնիքի ենթարկի, կամ կապի, ցորենը երկնային շտեմարանի համար: Այս բաները պետք է ամբողջովին զբաղեցնեն միտքը, ամբողջ ուշադրությունը»»: Early Writings, 119.

Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի երեք հրեշտակների պատգամները վերջին անձրևի պատգամն են, որը բաժանում և միավորում է այդ երկու դասերը:

«Հովհաննեսին բացվեցին խոր և հուզիչ հետաքրքրություն ներկայացնող տեսարաններ՝ կապված եկեղեցու փորձառության հետ: Նա տեսավ Աստծո ժողովրդի դիրքը, վտանգները, պայքարները և վերջնական ազատագրությունը: Նա արձանագրում է այն եզրափակիչ պատգամները, որոնք պետք է հասունացնեն երկրի հունձքը՝ կա՛մ որպես խուրձեր երկնային շտեմարանի համար, կա՛մ որպես խրձակապետ՝ կործանման կրակների համար: Նրան հայտնվեցին վիթխարի կարևորության թեմաներ, հատկապես վերջին եկեղեցու համար, որպեսզի նրանք, ովքեր պետք է դառնան մոլորությունից դեպի ճշմարտություն, խրատվեն իրենց առջև եղած վտանգների և պայքարների վերաբերյալ: Ոչ ոք պարտավոր չէ մնալ խավարի մեջ այն բանի առնչությամբ, թե ինչ է գալու երկրի վրա»: The Great Controversy, 341.

Դրանք «ճշմարտության խոսքեր» են, որոնք այս սերնդի մեջ «վերջին պատգամներն են, որոնք պետք է հասունացնեն հնձքը», և որոնք բաժանում են երկու դասակարգերին: Այդ գործը նաև Միլլերի երազի «կեղտը մաքրող մարդու» գործն է:

«Որի քամհարը Նրա ձեռքում է, և Նա հիմնովին կմաքրի Իր կալը և Իր ցորենը կհավաքի շտեմարանում»: Մատթեոս 3:12: Սա մաքրման ժամանակներից մեկն էր: Ճշմարտության խոսքերով թեփր բաժանվում էր ցորենից: Քանի որ նրանք չափազանց սնապարծ և ինքնարդար էին՝ հանդիմանություն ընդունելու համար, չափազանց աշխարհասեր՝ խոնարհության կյանք ընդունելու համար, շատերը երես դարձրին Հիսուսից: Շատերը դեռևս նույնն են անում: Հոգիները այսօր փորձության

են ենթարկվում, ինչպես Կափառնայումի ժողովարանում գտնվող այն աշակերտները: Երբ ճշմարտությունը հասցվում է սրտին, նրանք տեսնում են, որ իրենց կյանքերը համաձայն չեն Աստծու կամքի հետ: Նրանք տեսնում են իրենց մեջ ամբողջական փոփոխության անհրաժեշտությունը, բայց պատրաստ չեն ստանձնելու այդ ինքնուրաք գործը: Ուստի բարկանում են, երբ իրենց մեղքերը բացահայտվում են: Նրանք հեռանում են՝ գայթակղված, ինչպես աշակերտները թողեցին Հիսուսին՝ տրտնջալով. «Այս խոսքը ծանր է. ո՞վ կարող է լսել այն»: «Դարերի Փափազը», 392:

1844 թվականի մեծ հիասթափությունից սկսած՝ մինչև 1863 թվականը հասնող նշանաբարերն ու իրադարձությունները ներկայացնում են 9/11-ից մինչև կիրակնօրյա օրենքն ընկած պատմությունը: Դուք հարցնում եք՝ ինչո՞ւ է 1844 թվականը՝ 9/11:

Քույր Ուայթի գրությունները հստակ են այն հարցում, որ երրորդ հրեշտակը եկավ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, բայց նաև եկավ 1888 թվականին, ինչը նախապատկերում է 9/11-ը: Առավել կարևորն այն է, որ բոլոր մարգարեները մեկուսացնում են հենց 9/11-ի պատմությունը մինչև կիրակնօրյա օրենքը, ուստի դա ոչ թե երկու կամ երեքի վկայությունն է, այլ Աստծո Խոսքի յուրաքանչյուր վկայի միացյալ վկայությունը, որ 9/11-ից մինչև կիրակնօրյա օրենքն ընկած ժամանակաշրջանն այն ժամանակահատվածն է, երբ «ամեն տեսիլքի ազդեցությունը» կատարվում է:

Երրորդ հրեշտակի գալստյան և ավարտի պատմությունը 1844-ից մինչև 1863 թվականն էր և ներկայացնում է Աստծո սքանչելի գործերի ժամանակաշրջանը՝ 9/11-ից մինչև կիրակնօրյա օրենքը: Այդ պատմությունը ներկայացված է նաև 1840-ից մինչև 1844 թվականներով, և այդ գծում 1840-ը ալֆան է, իսկ 1844-ը՝ օմեգան: 1844-ից մինչև 1863-ի գծում 1844-ը ալֆան է, իսկ 1863-ը՝ օմեգան: 1844-ը և՛ ալֆա է, և՛ օմեգա:

Խաչը համընկնում է 1844 թվականի հետ, և Ալֆան ու Օմեգան խաչի վրա թափեց Իր արյունը: 9/11-ից (1840) մենք տեսնում ենք, որ Հայտնություն տասներորդ գլուխը ներկայացնում է այն պատմությունը, որը սկսվում է նրանով, որ Հովհաննեսը 1840 թվականին ուտում է փոքրիկ գիրքը, ապա՝ 1844 թվականին նրա ստամոքսում եղած հիասթափությամբ: Ուտելը սկիզբն է, ստամոքսը՝ վերջը: Տասներորդ գլխի վերջին համարը ներկայացնում է այն պատմությունը, որ կրկնվում է հարյուր քառասունչորս հազարի պատմության մեջ:

Եվ ես վերցրի փոքրիկ գիրքը հրեշտակի ձեռքից և կերա այն. և այն իմ բերանում մեղրի պես քաղցր էր, իսկ երբ այն կերա, իմ որովայնը դառնացավ: Եվ նա ասաց ինձ. «Դու դարձյալ պետք է մարգարեանաս շատ ժողովուրդների, և ազգերի, և լեզուների, և թագավորների առաջ»: Հայտնություն 10:10, 11:

Հայտնության տասներորդ գլուխը և Ամբակումի երկրորդ գլուխը ներկայացնում են երկու գլուխներ, որոնք վկայություն են բերում 1840-ից մինչև 1844 թվականների մարգարեական ժամանակաշրջանի մասին: 1844-ից մինչև 1863 թվականների պատմությունը սկսվում է հիասթափության մի սահմանաքարով, որին հաջորդում է ցրումը, իսկ ցրմանը՝ ժողովումը: Այդ ժամանակահատվածում Ամբակումի երկու

աղյուսակների մարգարեական պատմությունն ավարտվում է, երբ երկրորդ աղյուսակը տպագրվեց 1849 թվականին և հրապարակվեց արտերկրում 1850 թվականին:
Ամբակումի աղյուսակների ժամանակաշրջանը տևեց 1842 թվականի մայիսից, երբ 1843 թվականի գծապատկերը հրապարակվեց, և մարգարեական ժամանակաշրջանն ավարտվեց այնտեղ, որտեղ սկսվել էր՝ Ամբակումի երկու աղյուսակներից մեկի հրապարակմամբ: 1843 թվականի գծապատկերը ալֆան է, իսկ 1850 թվականի գծապատկերը՝ օմեգան:

1856 թվականին Հայրեն Էդսոնը գրեց մի շարք հոդվածներ, որոնք Ուիլյամ Միլլերի «յոթ ժամանակների» ըմբռնումը բարձրացրին մի նոր աստիճանի: Էդսոնի աշխատանքը Միլլերի աշխատանքի օմեգան էր՝ Միլլերի հիմնարար ճշմարտությունը հասցնելով գազաթաքարի դիրքի, որը նախատեսված էր Աստծո ժողովրդին գորացնելու համար: Միլլերի լույսը «յոթ ժամանակների» վերաբերյալ ալֆան էր, իսկ Էդսոնի լույսը «յոթ ժամանակների» վերաբերյալ՝ օմեգան:

1863 թվականին շարժումը վերածվեց եկեղեցու, որը վերջապես պիտի ծներ մի շարժում հենց իր իսկ մարմնից, նույն կերպ, ինչպես միլլերականները դուրս եկան բողոքականներից, և ինչպես աշակերտները դուրս եկան հուդայականությունից դեպի քրիստոնեություն, և ինչպես Հեսուն ու Քաղերը եկան նախկին ուխտի ժողովրդից, որ վիճակված էր մեռնել անապատում:

Նույն այդ պատմության ընթացքում (1844-ից մինչև 1863 թթ.) երկրի գազանի Հանրապետական եղջյուրը անցնում է զուգահեռ մի պայքարի միջով, որը վերջապես բռնկվում է Քաղաքացիական պատերազմի մեջ, որի մասին բոլոր պատմաբանները համակարծիք են, որ այն իր միջնակետին հասավ 1863 թվականին՝ Լինքոլնի Ազատագրման հռչակագրով: Լինքոլնը ներկայացնում է առաջին Հանրապետական նախագահին, որը նախագահի երդումը տվեց մինչև այդ պահը պատմության մեջ եղած ամենավատ Դեմոկրատ նախագահից հետո: Հետագայում նա սպանվեց: Այս բոլոր մարգարեական բնութագրերը, և նաև ուրիշներ, կրկնվում են վերջին Հանրապետական նախագահի հետ:

1844-ից մինչև 1863 թվականը ներառում էր ցրում և հավաքում: 1863 թվականը ներկայացնում է Կիրակնօրյա օրենքը, ուստի 1844 թվականին տեղի ունեցած ցրումը միակ ցրումն է մինչև 1863 թվականը, երբ Լաոդիկիայի Յոթներորդ օրվա ադվենտիստները ցրվեցին դեպի Լաոդիկիայի անապատը: 1844 թվականը առաջ բերեց ցրում, և 1863 թվականը առաջ բերեց ցրում՝ այդպիսով վկայելով այն փաստին, որ այս պատմությունը նույնականացված մարգարեական խորհրդանիշ է, որովհետև այն սկսվում է 1844 թվականի ալֆա ցրումով և ավարտվում 1863 թվականի օմեգա ցրումով: Առաջին ցրումը հասավ 2020 թվականի հուլիսի 18-ին, իսկ վերջնական օմեգա ցրումը կատարվում է Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ:

«Ժամանակը գալիս է, երբ մենք պիտի բաժանվենք և սփռվենք, և մեզնից յուրաքանչյուրն ստիպված պիտի լինի կանգնել՝ զրկված լինելով նույն թանկագին հավատքն ունեցողների հետ հաղորդակցության արտոնությունից. և ինչպե՞ս

կարող էք կանգնել, եթե Աստված ձեր կողքին չէ, և դուք չգիտեք, որ Նա է ձեզ առաջնորդում և ուղղորդում»: Review and Herald, March 25, 1890.

Բավական չէ, որ Աստված «քո կողքին» կանգնի, դու պետք է նաև «իմանաս, որ Նա առաջնորդում և ղեկավարում է քեզ»: Այս փաստը մարգարեության մի թեմա է, որը ներկայացված է այն տարբեր արտահայտություններով, որոնք հիմնված են «երբ դուք պիտի ճանաչեք Տիրոջը» խոսքերի վրա:

Եվ դուք առատությամբ պիտի ուտեք և պիտի հագնաք, և պիտի գովաբանեք ձեր Տեր Աստծու անունը, որ ձեզ հետ հրաշալի կերպով վարվեց. և իմ ժողովուրդը երբեք պիտի չամաչի: Եվ պիտի գիտենաք, որ Ես Իսրայելի մեջ եմ, և որ Ես եմ Տերը՝ ձեր Աստվածը, և ուրիշը չկա. և իմ ժողովուրդը երբեք պիտի չամաչի: ... Այսպես պիտի գիտենաք, որ Ես եմ Տերը՝ ձեր Աստվածը, որ բնակվում եմ Սիոնում՝ իմ սուրբ լեռան վրա. այն ժամանակ Երուսաղեմը սուրբ պիտի լինի, և այլևս օտարներ նրա միջով չեն անցնի: Հովել 2:26, 27, 3:17.

Երբ Երուսաղեմն սուրբ է, նա հաղթական եկեղեցին է, որովհետև մարտնչող եկեղեցին սահմանվում է որպես ցորենից և որոմենրից կազմված եկեղեցի, և երբ «օտարներն այլևս չեն անցնի» «Երուսաղեմով», Աստծո ժողովուրդը «կճանաչի», «որ Նա առաջնորդում և վարում է»: Նրանք գիտեն, որովհետև նրանք են, որ կատարել են «յոթ անգամի» աղոթքը, որը ներառում է խոստովանել, որ Աստված քեզ չէր առաջնորդում որպես Լաոդիկեցի, բայց երբ փոխվեա Փիլադելփացու, կիմանաս, «որ Նա առաջնորդում և վարում է», և որ Աստված «Իսրայելի մեջ է»:

Ապրիլի 19-ի ալֆա ցրումը (հիասթափությունը) և հոկտեմբերի 22-ի օմեգա ցրումը (հիասթափությունը) նշանավորվում են հոկտեմբերի 22-ի մեծ հիասթափությունից հետո առաջին պաշտոնական հրապարակմամբ: Հրատարակությունը մարգարեական նշան է Միլլերիտների պատմության մեջ և Միացյալ Նահանգների մարգարեական պատմության մեջ, ուստի 1844-ից հետո առաջին պաշտոնապես հրատարակվածը այդ պատմության ճանապարհային նշանն է, և այդ ճանապարհային նշանը մատնանշում է մի ցրում:

1847—Արտերկրում սփռված Մնացորդը

«Խոսք «Փոքր Հօտին»»

«Հետևյալ հոդվածները գրվել են The Day-Dawn-ի համար, որը տպագրվել է Նյու Յորքի Կանանդայգուայում՝ Օ. Ռ. Լ. Քրոսիերի կողմից: Բայց քանի որ այդ թերթը այժմ չի հրատարակվում, և քանի որ մենք չգիտենք, թե արդյոք այն կրկին կհրատարակվի, Մեյնում մեզանից ոմանց կողմից լավագույնը համարվեց, որ դրանք տրվեն այս ձևով: Ես ցանկանում եմ «փոքր հոտի» ուշադրությունը հրավիրել այն բաների վրա, որոնք շատ շուտով տեղի կունենան այս երկրի վրա....»

«Ընթերցողը կնկատած կլինի, որ տիկին Է. Գ. Ուայթի գրչից երեք հաղորդագրություններ ներառված էին «Խոսք «Փոքր Հոտին»»-ում: ...»

«Տիկին Ուայթի երկրորդ հաղորդագրությունը, որ գտնվում է 14–18-րդ էջերում, նրա առաջին տեսիլքի նկարագրությունն է՝ «Դեպի ցիրուցան եղած Մնացորդը» վերնագրի ներքո: Սա գրվել է 1845 թվականի դեկտեմբերի 20-ին՝ որպես անձնական նամակ Ենոք Ջեյքոբսին, և առաջին անգամ հասցեատիրոջ կողմից հրատարակվել է The Day-Star-ի 1846 թվականի հունվարի 24-ի համարում: Ապա 1846 թվականի ապրիլի 6-ին այն վերահրատարակվել է թոուցիկի ձևով՝ Ջեյմս Ուայթի և Հ. Ս. Գըրնիի կողմից: Այն շարադրանքը, ինչպես որ այն հայտնվում է A Word to the ‘Little Flock’-ում, բացառությամբ խմբագրական աննշան փոփոխությունների և ավելացված սուրբգրային հղումների, նույնական է տեսիլքի ամբողջական նկարագրությանը, ինչպես այն առաջին անգամ տպագրվել էր»: James White, A Word to the ‘Little Flock’, 25.

1844 թվականը նշանավորում է հրեշտակի գալուստն ու մի հիասթափություն: 1845 թվականին առաջին տեսիլքը գրի է առնվում, և այն հրատարակվում է 1846 թվականին: Առաջին տեսիլքն ուղղված է «ցրված մնացորդին»: Ես կասկածում եմ, թե չամուսնացած պատանի մարգարեուհին, երբ գրի էր առնում իր առաջին տեսիլքը, գիտեր, որ «մնացորդի» մարգարեական հատկանիշներից մեկն այն է, որ մնացորդը, մարգարեական անհրաժեշտությամբ, պետք է լինի «ցրված», որպես հարյուր քառասունչորս հազարի բնութագրիչներից մեկը: 1846 թվականին Ուայթերը ամուսնացան, այդպիսով փոխելով Էլենի ազգանունը Ուայթ: Նույն թվականին Ուայթերը սկսեցին պահել յոթերորդ օրվա շաբաթը: 1846 թվականին ուխտը նշանավորվում է որպես ավարտված, 1844 թվականին սկսված մարգարեական ամուսնությունը 1846 թվականին իրագործվեց, և 1847 թվականին առաջին պաշտոնական հրատարակությունը տպագրվեց և ուղարկվեց փոստով:

1850 թուականի մայիս

«ՄԻԲԵԼԻ ԸՆԹԵՐՅՈՂ,—Այս տեսության մեջ իմ նպատակը եղել է մոլորությունը բացահայտել սրբազան ճշմարտության լույսով....»

«Այս փոքր գործը ցրված հոտին ներկայացնելով՝ ես այս առումով կատարեցի իմ պարտականությունը նրանց հանդեպ, և թող Աստված ավելացնի Իր օրհնությունը: Ամեն»: James White, The Seventh-day Sabbath not Abolished, 2.

Ջեյմս Ուայթի հրատարակությունը ցույց է տալիս, որ իր ունկնդիրները դեռևս ցրված հոտ էին, սակայն այն նաև յոթերորդ օրվա շաբաթի պաշտպանության հանդես է: Սա երրորդ հրեշտակի պատգամն է իր մանկության շրջանում՝ Միլլերական ադվենտիզմի՝ շաբաթի և երրորդ հրեշտակի վերաբերյալ հասկացողության առումով: Այն հրատարակվել է նույն տարում, երբ հրատարակվեց 1850 թվականի աղյուսակը, և միասին դրանք ներկայացնում են Տիրոջ բանակի բարձրացումը՝ մոտեցող կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի համար: Հիսուսը միշտ վերջը պատկերում է սկզբի միջոցով, և նրանք, ովքեր 1844 թվականին ներկայացրին պատգամը՝ գործածելով 1843 թվականի աղյուսակը, նախապատկերում էին նրանց, ովքեր պիտի ներկայացնեին պատգամը՝ գործածելով 1850 թվականի աղյուսակը: Հաբակուկի երկու տախտակների ժամանակաշրջանի սկզբում մարդիկ հռչակում էին ժամի պատգամը՝ Հաբակուկի

տախտակի հետ մեկտեղ, և 1850 թվականին Ջեյմս Ուայթը ներկայացնում էր երրորդ հրեշտակի պատգամը՝ 1850 թվականի աղյուսակի հետ միասին: Աղյուսակը կազմվել էր Եղբայր Նիկոլսի կողմից 1849 թվականի ժամանակաշրջանում, այն ժամանակ, երբ Ջեյմս և Էլեն Ուայթերը բնակվում էին Եղբայր Նիկոլսի հետ: Ջեյմս Ուայթը անմիջականորեն կապված էր 1850 թվականի աղյուսակի պատրաստության հետ, և այդ տարում նա սկսեց հռչակել երրորդ հրեշտակի պատգամը:

«1850 թ. սեպտեմբերի 23-ին Տերը ինձ ցույց տվեց, որ Նա երկրորդ անգամ մեկնել է Իր ձեռքը՝ Իր ժողովրդի մնացորդին վերագտնելու համար, և որ այս հավաքման ժամանակաշրջանում ջանքերը պետք է կրկնապատկվեն: Սփռման ժամանակ Իսրայելը հարվածվեց ու պատառոտվեց, բայց այժմ՝ հավաքման ժամանակ, Աստված պիտի բժշկի և կապի Իր ժողովրդին: Սփռման ժամանակ ճշմարտությունը տարածելու համար գործադրված ջանքերը քիչ ազդեցություն ունեին, քիչ բան էին կատարում կամ ոչինչ. բայց հավաքման ժամանակ, երբ Աստված դրել է Իր ձեռքը՝ Իր ժողովրդին հավաքելու համար, ճշմարտությունը տարածելու ջանքերը կունենան իրենց նախատեսված արդյունքը: Բոլորը պետք է միավորված և նախանձախնդիր լինեն այս գործում: Ես տեսա, որ ամոթ է որևէ մեկի համար այժմ՝ հավաքման ժամանակ, մեզ առաջնորդելու համար օրինակներ բերել սփռման ժամանակից. որովհետև եթե Աստված այժմ մեզ համար ավելին չանի, քան այն ժամանակ արեց, Իսրայելը երբեք չէր հավաքվի: Ճշմարտությունը թերթում հրատարակվելը նույնքան անհրաժեշտ է, որքան քարոզվելը»: Review and Herald, November 1, 1850.

«Այն տեսակետը, թե Տերը «երկրորդ անգամ մեկնել էր Իր ձեռքը՝ հետ բերելու Իր ժողովրդի մնացորդին», 74-րդ էջում վերաբերում է միայն այն միասնությանն ու գործությանը, որ մի ժամանակ գոյություն ունեին Քրիստոսին սպասողների մեջ, և այն փաստին, որ Նա սկսել էր վերստին միավորել և վեր բարձրացնել Իր ժողովրդին»: Early Writings, 86.

Քույր Ուայթը «Վաղ գրություններ»-ում մեկնաբանում է «Review and Herald»-ից այն հատվածը՝ կապված այն բանի հետ, որ նա գործածեց Եսայիա մարգարեի խոսքերը, երբ ասաց. «Տերն ինձ ցույց տվեց, որ Նա երկրորդ անգամ երկարել էր Իր ձեռքը՝ Իր ժողովրդի մնացորդը ետ բերելու համար»: Նա Իր ձեռքը երկարեց 1850 թվականին: Երբ Նա այդ ժողովրդին հավաքեց Սրբությունների Սրբոցը 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, դա եղավ ցրման ավարտին, որը տևել էր մ.թ.ա. 677 թվականից մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը: Բառացի Հուդան, բնակվելով բառացի փառավոր երկրում, ցրվեց 2520 տարի՝ համաձայն Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակների», մ.թ.ա. 677 թվականից: 2520 տարիների ավարտին հոգևոր Իսրայելն հավաքվեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, և նրանք անմիջապես ցրվեցին, և այդ ցրումը ավարտվեց, երբ Տերը երկրորդ անգամ երկարեց Իր ձեռքը: Նա նրանց երկրորդ անգամ հավաքում է այդ հատվածում՝ երկու բան իրականացնելու համար՝ «կապելու Իր ժողովրդի վերքը» և «բարձրացնելու» Իր ժողովրդին:

«Այնուհետև ես տեսա երրորդ հրեշտակին: Ինձ ուղեկցող հրեշտակն ասաց.
«Սարսափելի է նրա խոսքը, ահավոր է նրա առաքելությունը: Նա այն հրեշտակն է,

որ պետք է ընտրի ցորենը որոմների միջից և կնքի կամ կապի ցորենը երկնային շտեմարանի համար»: Այս բաները պետք է զբաղեցնեն ամբողջ միտքը, ամբողջ ուշադրությունը: Կրկին ինձ ցույց տրվեց այն անհրաժեշտությունը, որ նրանք, ովքեր հավատում են, թե մենք ստանում ենք ողորմության վերջին լուրը, առանձնացած լինեն նրանցից, ովքեր օրեցօր ընդունում կամ ներծծում են նոր մոլորություն: Ես տեսա, որ ո՛չ երիտասարդները, ո՛չ ծերերը չպետք է հաճախեն նրանց ժողովներին, ովքեր գտնվում են մոլորության և խավարի մեջ: Հրեշտակն ասաց. «Թող միտքը դադարի բնակվել անօգուտ բաների վրա»»: Manuscript Releases, h. 5, 425:

1850 թվականին սկսված երկրորդ հավաքումը նախատիպեց Աստծո ժողովրդի կնքվելը (կապվելը), երբ նրանք բարձրացվում են՝ «վեր բարձրացված» որպես դրոշ: 1850 թվականը նշում է այն ժամանակը, երբ Տերը հավաքում է հարյուր քառասունչորս հազարը: Մարգարեական անհրաժեշտությունից ելնելով՝ նրանք պետք է ցրված եղած լինեին նախքան հավաքվելը: Այսպիսով, Հայտնություն 11:11-ի «երեք ու կես օրը», որ խորհրդանշում է 1260-ը, որը 2520-ի կեսն է և ներկայացնում է 2020 թվականի հուլիսի 18-ին հաջորդած ցրումը: Հայտնություն 11:11-ը ներկայացնում է նրանց երկրորդ հավաքումը, ովքեր պետք է լինեն հարյուր քառասունչորս հազարը, և այն դրոշը, որ բարձրացվում է ազգերի համար, ինչպես ներկայացված է Եսայիա 11:11-ում:

Եվ այն օրը պիտի լինի Հեսսեի արմատը, որ կանգնելու է որպես դրոշ ժողովուրդների համար. նրան պիտի դիմեն հեթանոսները, և նրա հանգիստը փառավոր պիտի լինի:

Եվ պիտի լինի այն օրը, որ Տերը երկրորդ անգամ պիտի մեկնի Իր ձեռքը՝ վերագտնելու Իր ժողովրդի մնացորդին, որ պիտի մնացած լինի Ասորեստանից, Եգիպտոսից, Պաթորոսից, Քուշից, Էլամից, Սենաարից, Համաթից և ծովի կղզիներից:

Եվ նա դրոշ կկանգնեցնի ազգերի համար, և կհավաքի Բսրայելի արտաքսվածներին, և երկրի չորս ծագերից ի մի կբերի Հուդայի սփռվածներին: Եսայիա 11:10, 11, 12:

1850 թվականին Տերը երկրորդ անգամ պարզեց Իր ձեռքը՝ հավաքելու այն ժողովրդին, որը ներկայացնում էր երրորդ հրեշտակի պատգամը՝ Կեսգիշերային Աղաղակի պատգամի հետ միասին, ինչպես պատկերված է Ամբակումի երկու տախտակներում: 2023 թվականի հուլիսին Տերը երկրորդ անգամ պարզեց Իր ձեռքը՝ հավաքելու այն ժողովրդին, որը ներկայացնում էր երրորդ հրեշտակի պատգամը՝ Կեսգիշերային Աղաղակի պատգամի հետ միասին, ինչպես պատկերված է Ամբակումի երկու տախտակներում: Թե՛ 1850 թվականը, թե՛ 2023 թվականի հուլիսը նույնացնում են «Իր ժողովրդի մնացորդի» հավաքումը, ինչպես Եսայիան ասում է 11-րդ գլխի 11-րդ համարում: 11-րդ համարը գտնվում է տասներորդ և տասներկուերորդ համարների միջև, և այդ երկու համարներն էլ մատնանշում են դրոշի բարձրացումը աշխարհին:

Երեք համարներից յուրաքանչյուրն էլ նույնացնում է դրոշակը, թեև միջին համարը նրանց նույնացնում է որպես «մնացորդ»: Այնտեղ մնացորդը հավաքվում է երկրորդ անգամ, և այն ցեղերի թիվը, որոնց միջից նրանք հավաքվում են, ութ է: «8»-ը ներկայացնում է ոչ միայն Նոյի տապանում եղած նրանց, ովքեր հին աշխարհից նոր

աշխարհի անցան՝ առանց մահ տեսնելու, այլն «8»-ը ներկայացնում է նաև նրանց, ովքեր յոթից եղող ութերորդ եկեղեցին են: Հայտնություն 11:11-ի երկու վկաները նրանք են, ովքեր հարություն են առել: «8» թիվը հարության խորհրդանիշն է, հարյուր քառասունչորս հազարի խորհրդանիշը, մկրտության խորհրդանիշը և նրանց խորհրդանիշը, ովքեր Լատդիկեայից անցնում են դեպի Ֆիլադելֆիա և դառնում են Եսայիայի դրոշակը ազգերի համար: Տերը երկրորդ անգամ մեկնում է Իր ձեռքը՝ 1850-ից 1865 թվականներին, և դարձյալ՝ 2023 թվականի հուլիսին:

2023 թվականին յոթ ժամանակների վերաբերյալ եղավ նոր լույս, ինչպես եղել էր 1856 թվականին: 1856-ից մինչև 1863 թվականների ժամանակահատվածը ներկայացնում է հարյուր քառասունչորս հազարի պատմությունը, երբ Տերը Իր մնացյալ ժողովրդին բարձրացնում է որպես մի բանակ:

Եսայիա 11:11-ը կատարյալ կերպով համապատասխանում է Հայտնություն 11:11-ին, որն էլ կատարյալ կերպով համապատասխանում է Դանիել 11:11-ին: Եսային և Հովհաննեսը ներկայացնում են ներքին պատմություն, իսկ Դանիելը՝ արտաքին պատմություն: Դանիելի 11:11-ի արտաքին գիծը ընթանում է Հովհաննեսի 11:11-ի ներքին գծին զուգահեռ, իսկ Եսայիա 11:11-ը ներկայացնում է ներքին գծի դրոշը, որը Աստծո մյուս հոտին կանչում է դուրս գալու արտաքին գծից: Պաղմոնին այս հատվածները կապել է իրար մի գեղեցիկ կապոցի մեջ, մի բան, որ կարող էր իրականացվել միայն Նրանով, Ով ամենայնի Արարիչն է:

Մենք այս բաները կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

Արհեստական տեղեկատվության հետ երկխոսություն.

Թվաբանության աշխարհը որևէ նշանակություն գտնում է արդյո՞ք «11» թվի մեջ:

Այո՛, 11 թիվը ունի իսկական մաթեմատիկական հետաքրքրություն և նշանակություն ներկայացնող մի շարք հատկանիշներ (ոչ միայն այն պատճառով, որ այն պարզ թիվ է): Ահա գլխավորները, որոնք մաթեմատիկոսներն ու մաթեմատիկայով հետաքրքրվողները հաճախ առանձնացնում են.

11-ը հինգերորդ պարզ թիվն է, ամենափոքր երկնիշ պարզ թիվը և առաջին պարզ թիվը, որ տասնական համակարգում պալինդրոմ է: «11»-ը ամենափոքր repunit-ն է (մի թիվ, որը կազմված է կրկնվող միավորներից), որը պարզ թիվ է: Սա միակ երկնիշ պարզ թիվն է, որի երկու թվանշանները նույնն են: 11, 22, 33, 44 և այլն: Սա գործում է միայն «11»-ի դեպքում: «11»-ը Մերսենի պարզ թվերի աստիճանացույց է: $1/11 = 0.090909...$ տասնական զարգացումն ունի ընդամենը 2 երկարությամբ կրկնվող պարբերություն, սակայն $1/11$ -ը հայտնի է նաև այլ կերպ. 11, 101, 1009, 10007, 100003 և այլն պարզ թվերի հաջորդականությունը հանդիպում է թվաբանական պրոգրեսիայում պարզ թվերի վերաբերյալ քննարկումներում: 22 կարգի դիհեդրալ խումբը (կանոնավոր 11-անկյան համաչափությունները) նշանակալի է, քանի որ «11»-ը ամենափոքր պարզ թիվն է, որի համար դիհեդրալ խումբն ունի ոչ աբելյան, կենտրոնազուրկ կառուցվածք, որն ունի հետաքրքրություն խմբերի տեսության մեջ: Տեսական ֆիզիկայում (լարերի տեսություն /

Մ-տեսություն) տիեզերքը հաճախ մոդելավորվում է տարածաժամանակային 11 չափումներով, և այդ բնագավառում աշխատող ֆիզիկոսներն ու մաթեմատիկոսները հաճախ նշում են 11-ի ի հայտ գալը: «11»-ը միակ պալինդրոմ պարզ թիվն է, որն ունի զույգ թվով թվանշաններ (զույգ թվով թվանշաններ ունեցող 2-ից մեծ բոլոր մյուսները բաժանվում են 11-ի և, հետևաբար, բաղադրյալ են): Սա ժամանցային թվերի տեսության թեորեմ է:

Եզրակացություն.

Թեև «11»-ը չունի π -ի, e -ի կամ ոսկե հատույթի նման նույն աստղային համբավը, այն բազմիցս հանդես է գալիս որպես բազմաթիվ երևույթների ամենափոքր կամ առաջին օրինակ (առաջին *repunit* պարզ թիվը, զույգ թվանշաններով միակ պալինդրոմային պարզ թիվը, բազմաթիվ ապացույցներում և հակաօրինակներում վաղ հայտնվելը, Մ-տեսության 11 չափումները և այլն): Այսպիսով՝ այո, մաթեմատիկայի աշխարհը 11-ը իսկապես համարում է նշանակալի թիվ:

«Նա, ով ներշնչել էր Խոսքը, Խոսքի ճշմարիտ մեկնիչն էր: Քրիստոսն իր ուսմունքները պարզաբանում էր՝ իր լսողների ուշադրությունը դարձնելով բնության պարզ օրենքների և այն ծանոթ առարկաների վրա, որոնք նրանք ամեն օր տեսնում ու գործածում էին: Այսպես Նա նրանց միտքը բնականից առաջնորդում էր դեպի հոգևորը: Շատերը չկարողացան իսկույն ըմբռնել Նրա առակների իմաստը, սակայն երբ օրեցօր շփվում էին այն առարկաների հետ, որոնց հետ Մեծ Վարդապետը կապել էր հոգևոր ճշմարտությունները, ոմանք զանազանեցին աստվածային ճշմարտության այն դասերը, որ Նա ձգտել էր նրանց մեջ տպավորել, և սրանք համոզվեցին Նրա առաքելության ճշմարտության մեջ ու դարձի եկան դեպի ավետարանը»: Sabbath School Worker, December 1, 1909.

«Այսպես բնականից դեպի հոգևոր թագավորություն առաջնորդելով՝ Քրիստոսի առակները օղակներ են այն ճշմարտության շղթայի մեջ, որը միավորում է մարդուն Աստծու հետ, և երկիրը՝ երկնքի հետ»: Քրիստոսի առակները, 17: